

**U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E**

**P R E S U D A**

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga Suda Ljiljane Karlovčan-Đurović, predsjednice vijeća, Lidije Rostaš i Sanje Štefan, članica vijeća te višeg sudskog savjetnika Srđana Papića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja H. Š., Z., kojeg zastupa S. D., odvjetnica iz Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi dopuštenja donošenja pojedinačne odluke, na sjednici vijeća održanoj 29. travnja 2020.

**p r e s u d i o j e**

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži da se naloži tuženiku da u roku od 8 dana donese odluku o žalbi radi neodlučivanja o prijedlogu tužitelja za izvršenjem rješenja Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/17-01/970, urbroj: 401-001/03-18-8 od 1. ožujka 2018.

II. Odbija se zahtjev za naknadu troškova upravnog spora.

**Obrazloženje**

Tužitelj ističe da je rješenjem tuženika od 1. ožujka 2018. naloženo Z. h. d.o.o. da postupi u roku od 8 dana od primitka rješenja.

Navodi da je presudom Visokog upravnog suda poslovni broj: UsII-142/18 od 4. listopada 2018. odbijena tužba Z. h. d.o.o. za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje od 1. ožujka 2018. Ističe da je podnio prijedlog tuženiku za izvršenjem rješenja. Navodi da ga je dopisom tuženik obavijestio da je sukladno članku 18. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09., dalje u tekstu: ZUP) ustupio navedeni prijedlog Uredu za opću upravu Grada Z. Ističe da je dopisom Grad Z., Ured za opću upravu od 25. siječnja 2019. vratio prijedlog tužitelja ponovno Povjereniku za informiranje (tuženiku). Tužitelj nadalje navodi da je podnio prijedlog Visokom upravnom sudu radi odlučivanja o sukobu nadležnosti koji je o navedenom sukobu odlučio rješenjem poslovni broj: UrII-18/19. Iz navedenog rješenja proizlazi da je za postupanje nadležan Ured za opću upravu Grada Z. Nadalje tužitelj ističe da je 9. svibnja 2019. podnio Uredu za opću upravu Grada Z. prijedlog za izvršenjem rješenja te da navedeno tijelo nije o tom prijedlogu odlučilo pa je stoga 12. lipnja 2019. podnio Povjereniku za informiranje žalbu radi neodlučivanja o prijedlogu tužitelja za izvršenjem rješenja Povjerenika od 1. ožujka 2018. Ističe kako Povjerenik nije riješio žalbu, a radi se o njegovom zahtjevu za pristup informacijama od kojeg je proteklo više od tri godine. Smatra da nisu povrijeđena samo njegova procesna prava iz Zakona o pravu na pristup informacijama nego i prava zajamčena člankom 38. stavkom 4. Ustava Republike Hrvatske. Stoga predlaže da se naloži Povjereniku za informiranje da u roku od 8 dana donese

odluku o žalbi radi neodlučivanja o prijedlogu tužitelja za izvršenjem rješenja Povjerenika za informiranje od 1. ožujka 2018. godine te da se naloži Povjereniku da tužitelju nadoknadi troškove postupka u iznosu od 2.500,00 kn sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.).

Tuženik u odgovoru na tužbu također iznosi tijekom postupka, a osim toga navodi da je dana 19. rujna 2019. Gradski ured za opću upravu Grada Z. u predmetu izvršenja rješenja tuženika od 1. ožujka 2018. godine donio rješenje o izvršenju 9. rujna 2019. godine. Nadalje ističe da je dana 17. listopada 2019. godine Državno odvjetništvo Republike Hrvatske obavijestilo tuženika da je podnesen zahtjev za izvanredno preispitivanje zakonitosti pravomoćnog rješenja Visokog upravnog suda poslovni broj: UrII-18/19 od 22. veljače 2019. godine. Također tuženik navodi da je dana 25. studenog 2019. zaprimio rješenje o odgodi izvršenja od 20. studenog 2019. godine koji je donio Gradski ured za opću upravu Grada Z. u kojem je u točki 1. izreke navedeno da se odgađa izvršenje rješenja tuženika određenog po proteku roka iz rješenja od 9. rujna 2019. do donošenja pravomoćne odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske, a u točki 2. izreke navedeno je da će se, ako Vrhovni sud Republike Hrvatske utvrdi da je rješenje naslovnog suda poslovni broj: UrII-18/19 od 21. veljače 2019. zakonito, izvršenje provesti na temelju rješenja o izvršenju od 9. rujna 2019. godine na isti način kako je u tom rješenju određeno.

Posebno se ističe da je u istom predmetu tužitelj dana 5. prosinca 2018. godine već podnio tužbu naslovnom sudu zbog tuženikovog propuštanja donošenja pojedinačne odluke te postupanja u zakonom propisanom roku po prijedlogu radi izvršenja nenovčane obveze, a na temelju izvršnog rješenja od 1. ožujka 2019. te da je naslovni sud o istoj donio presudu poslovni broj: UsII-509/18-6 od 21. veljače 2019. godine kojim je odbio tužbeni zahtjev tužitelja obzirom da je tuženik navedeni prijedlog tužitelja dostavio Gradskom uredu za opću upravu Grada Z., a da je naslovni sud rješenjem poslovni broj: UrII-18/19-3 od 21. veljače 2019. godine odlučio u konkretnom slučaju da je za postupanje nadležan Gradski ured za opću upravu Grada Z. U odnosu na potraživanje troškova od strane tužitelja ističe da se tužitelj ne koristi odvjetničkim uslugama u prvostupanjskom i drugostupanjskom postupku već samo kada se obraća tužbom Visokom upravnom sudu pa se postavlja pitanje je li tužitelj intenzivnim podnošenjem zahtjeva za pristup informacijama nakon toga podnošenjem žalbi i iscrpljivanjem kapaciteta ureda financiranog od strane poreznih obveznika, a zatim traženjem naknade odvjetničkih troškova kod podnošenja tužbe prešao granicu prihvatljivog i bona fide disponiranja prava tužitelja da ostvari svoje pravo jer na navedeni način zapravo dovodi do onemogućavanja funkcioniranja pravnog sustava. Ističe da se posebno upitnim smatra traženje troška sastavljanja tužbe od strane odvjetnika u predmetu u kojem se radi o pravnoj stvari o kojoj je naslovni sud već ranije odlučio u predmetu broj: UsII-509/18-6 od 21. veljače 2019. godine, a iz čega bi se moglo zaključiti da je svrha podnošenja predmetne tužbe zapravo samo u traženju naknade odvjetničkih troškova. Tuženik napominje da je člankom 79. stavkom 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.; dalje u tekstu: ZUS) propisano da troškove spora čine opravdani izdaci učinjeni u tijeku ili povodom spora.

Posebno se Visokom upravnom sudu ukazuje na činjenicu da je tužitelj samostalno podnosio tužbe naslovljenom sudu radi šutnje uprave primjerice UsII-235/17, UsII-239/17, UsII-236/17, UsII-244/17, UsII-226/17 te se ističe da je tužitelju bez pravne pomoći u navedenim predmetima proširivao tužbeni zahtjev (a sukladno pravnom shvaćanju Visokog upravnog suda) i na poništenje rješenja, što također dovodi do zaključka, da svrha angažiranja odvjetnika u konkretnom slučaju nije u tome da tužitelj ostvari svoje ustavom zajamčeno pravo na pristup informacijama nego da potražuje trošak upravnog spora. Slijedom navedenog

predlaže da Visoki upravni sud odbije zahtjev tužitelja za naknadu troška upravnog spora. Predlaže da se tužbeni zahtjev odbije.

Sukladno odredbi članka 6. ZUS-a odgovor na tužbu dostavljen je tužitelju.

U očitovanju na odgovor na tužbu tužitelj ističe da nema saznanja niti je ikad zaprimio, rješenje o odgodi izvršenja Grada Z., Gradskog ureda za opću upravu od 20. studenog 2019. godine, odnosno rješenje Grada Z., Gradskog ureda za opću upravu od 9. rujna 2019. godine, niti tuženik navodi ili dokazuje da bi tužitelj navedene upravne akte zaprimio. Tužitelj ističe da ne vidi razlog zbog kojeg bi zamjenica glavnog Državnog odvjetnika Republike Hrvatske podnijela prijedlog za izvanrednim preispitivanjem rješenja Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UrII-18/19 od 21. veljače 2019. godine te da bi to bio razlog za odgodom izvršenja jer predmet upravnog postupka kojeg je izvršenje pravomoćnog rješenja Povjerenika za informiranje od 1. ožujka 2018. sam izvršenik Z. h. d.o.o., može prigovarati stvarnoj nadležnost u žalbi povodom rješenja kojim bi mu bilo naloženo izvršenje nenovčane obveze te ne postoji ovlaštenje Državnog odvjetnika Republike Hrvatske za podnošenje zahtjeva za izvanredno preispitivanje zakonitosti rješenja Visokog upravnog suda Republike Hrvatske jer ovo nije odluka iz članka 78. ZUS-a budući da je riječ o odluci kojom je odlučeno samo o sukobu nadležnosti, a ne i meritumu stvari.

Što se tiče navoda tuženika koji ukazuje zastupanje u ovoj pravnoj stvari tužitelja o korištenju pravne pomoći putem odvjetnika, prozivajući tužitelja osobno vezujući njegovo socijalno porijeklo, imovno stanje, obrazovanje te društveni položaj, a dok je istovremeno baš tuženik Povjerenik za informiranje RH osobno organizirao i plaćao proračunskim sredstvima ugošćavanje pojedinih sudaca Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, u vrijeme dok je pred istim sudom bio protivna strana, predstavlja radnju poticanja na diskriminaciju opisanu u članku 4. stavku 1. Zakona o suzbijanju diskriminacije („Narodne novine“ 85/08., 112/12.) te se tužitelj nada da će tuženik ovakvih i sličnih navoda u sudskim postupcima i javno ubuduće kloniti.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja sud je tužbeni zahtjev ocijenio neosnovanim.

Prije svega prema ocjeni ovoga Suda pravno relevantne činjenice za primjenu mjerodavnih odredaba materijalnog prava su nesporne, pa je stoga Sud spor riješio bez rasprave na temelju odredbe članka 36. točke 4. ZUS-a.

Iz spisa predmeta proizlazi da je tužitelj dana 9. svibnja 2019. godine podnio Uredu za opću upravu Grada Z. prijedlog za izvršenjem rješenja Povjerenice za informiranje od 1. ožujka 2018. godine nakon što je zaprimio odluku Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: UrII-18/19 od 21. veljače 2019. kojom je odlučeno da je za odlučivanje o prijedlogu nadležan Ured za opću upravu Grada Z.

Nadalje proizlazi da je tužitelj podnio žalbu Povjerenik za informiranje dana 12. lipnja 2019. godine radi neodlučivanje o prijedlog tužitelja za izvršenjem rješenja Povjerenika za informiranje od 1. ožujka 2018. godine. Ističe da Povjerenik o navedenoj žalbi nije odlučio pa stoga je tužitelj u svom tužbenom zahtjevu zatražio da se o žalbi odluči u roku od 8 dana. Nadalje iz odgovora na tužbu te spisa predmeta koji je dostavljen uz odgovor na tužbu proizlazi da je Gradski ured za opću upravu Grada Z. u predmetu izvršenja rješenja tuženika od 1. ožujka 2018. godine donio rješenje klasa: UP/I-034-01/19-003/13, urbroj: 251-07-01-19-1 od 9. rujna 2018. godine, a kojim je nezadovoljna strana upućena na pravo na izjavljivanje žalbe. Osim toga spisu predmeta prileži i rješenje o odgodi izvršenja rješenja klasa: UP/I-034-01/19-003/3, urbroj: 251-07-01-19-4 od 20. studenog 2019. godine koji je donio Gradski ured za opću upravu Grada Z. kojim je u točki 1. izreke navedeno da se odgađa izvršenje rješenja tuženika određeno po proteku roka iz rješenja od 9. rujna 2019. do

donošenja pravomoćne odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske, a u točki 2. izreke je navedeno da će se ako Vrhovni sud Republike Hrvatske utvrdi da rješenje naslovnog suda zakonito, izvršenje provesti na temelju rješenja o izvršenju od 9. rujna 2019. godine na isti način kako je u tom rješenju određeno. Osim toga razvidno je da je presudom poslovni broj: UsII-509/18-6 od 21. veljače 2019. godine sud odbio tužbeni zahtjev tužitelja za izvršenje rješenja tuženika od 1. ožujka 2018. godine obzirom da je tuženik navedeni prijedlog tužitelja dostavio Gradskom uredu za opću upravu Grada Z. da je naslovni sud rješenjem poslovni broj: UrII-18/19-3 od 21. veljače 2019. godine odlučio da je u konkretnom slučaju za postupanje nadležan Gradski ured za opću upravu Grada Z. kojom je upravo tuženik još ranije dostavio navedeno rješenje radi izvršenja nenovčane obveze na temelju izvršnog rješenja od 1. ožujka 2018. godine.

S obzirom na sve navedeno prema ocjeni ovoga Suda tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan budući da nema zakonske osnove za donošenje navedenog rješenja o žalbi tužitelja radi neodlučivanja o prijedlogu tužitelja za izvršenjem rješenja Povjerenika za informiranje od 1. ožujka 2018. godine, budući da je iz spisa predmeta razvidno da je o prijedlogu tužitelja odlučeno rješenjem Gradskog ureda za opću upravu od 9. rujna 2019., a izvršenje kojeg je odgođeno rješenjem istog tijela od 20. studenog 2019. godine.

Što se tiče prigovora tužitelja iz očitovanja na odgovor na tužbu da nije zaprimio niti rješenje Gradskog ureda za opću upravu od 9. rujna 2019. niti rješenje o odgodu rješenja Gradskog ureda za opću upravu Grada Z. od 20. studenog 2019. godine valja istaći da tužitelj može zatražiti dostavu navedenih rješenja te u zakonom predviđenom roku može izjaviti žalbu protiv navedenih rješenja, koji zakonski rok teče od dana kada mu navedena rješenja budu dostavljena.

Naime, iz dostavne naredbe rješenja o izvršenju od 9. rujna 2019. Gradskog ureda za opću upravu Grada Z. te iz dostavne naredbe rješenja o odgodu rješenja Gradskog ureda za opću upravu Grada Z. od 20. studenog 2019. razvidno je da je navedeno rješenje dostavljeno Z. h. d.o.o. službeniku za informiranje Z., U. g. V. 41, Povjereniku za informiranje Z., J. 19 te nije razvidno da bi navedena rješenja bila dostavljena tužitelju.

Zbog svega navedenog Sud je tužbeni zahtjev odbio kao neosnovan temeljem odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a.

Odluka o troškovima spora temelji se na odredbi članka 79. ZUS-a. Naime, odredbom članka 79. stavka 4. ZUS-a propisano je da stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora, ako zakonom nije drugačije propisano. Kako je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti odbijen stranka je izgubila spor u cijelosti, pa stoga Sud nije razmatrao navode vezane za prigovore tuženika iz odgovora na tužbu te očitovanje tužitelja na odgovor na tužbu.

U Zagrebu, 29. travnja 2020.

Predsjednica vijeća:  
Ljiljana Karlovčan-Đurović, v.r.